

Sygn. akt III CNP 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko K. sp. z o.o. w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2015 r.,
na skutek skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 maja 2013 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek powoda o zasądzenie od
pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wywołanego
skargą.**

UZASADNIENIE

Pozwany K. sp. z o.o. w P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 maja 2013 r., zmieniającego oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 lipca 2012 r. przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda A. C. kwoty 29 280 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2008 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania. Przedmiotem sporu była zapłata przez pozwanego ostatniej raty wynagrodzenia za projekt architektoniczny wykonany przez powoda. Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo uznając, że projekt zawierał poważne wady, których powód nie usunął, mimo wezwania ze strony pozwanego, wobec czego pozwany był uprawniony do odstąpienia od umowy na podstawie art. 55 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r., nr 90, poz. 631 - dalej „u.p.a.p.p.”), a skuteczne odstąpienie od umowy zdjęło z niego obowiązek zapłaty dochodzonego przez powoda wynagrodzenia. Sąd Okręgowy natomiast uznał, że pozwany przyjął od powoda utwór w rozumieniu art. 55 ust. 3 u.p.a.p.p., wobec czego art. 55 tej ustawy nie mógł już stanowić podstawy późniejszego odstąpienia od umowy stron i skuteczność tej czynności należało ocenić według przesłanek art. 637 k.c. Wady projektu, wymagające nieskomplikowanego przeprojektowania konstrukcji dachu nad klatką schodową, nie były, zdaniem tego Sądu, istotne i nie uprawniały pozwanego do odstąpienia od umowy. Winien więc zapłacić powodowi resztę wynagrodzenia.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego skarżący wskazał jako jej podstawę - naruszenie art. 55 u.p.a.p.p. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w obrębie tego przepisu można różnicować istotne i nieistotne usterki utworu, które wpływają na przewidziane w nim uprawnienia. Podniósł także niewłaściwe zastosowanie art. 637 § 2 k.c., który - jego zdaniem, został wyłączony przez art. 55 u.p.a.p.p. stanowiący *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego.

Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne wskazał art. art. 55 u.p.a.p.p. i wyjaśnił, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia doznał

szkody, gdyż zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda łącznej kwoty w wysokości 59.591,60 zł., na którą składała się należność główna, odsetki, koszty sądowe, koszty egzekucyjne i koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, wraz z ustawowymi odsetkami - na dowód czego przedstawił potwierdzony odpis zajęcia wierzytelności w celu zaspokojenia wierzytelności z tytułu odsetek i kosztów. Skarżący stwierdził ponadto, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a skarga kasacyjna od niego nie przysługuje. We wnioskach domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem tego wyroku oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m.in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie tego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (por. np. postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/14). Szkoda musi przy tym mieć charakter rzeczywisty. Nie spełnia tego wymagania odwołanie się do szkody, która jeszcze nie wystąpiła, nawet jeśli jej powstanie w przyszłości jest pewne, dlatego niewystarczające jest wykazanie istnienia ciążącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego przez niego wyroku (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sąd. IC 2011/10/51, a także z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.). W swojej skardze pozwany nie wypełnił wymagania uprawdopodobnienia powstania szkody, gdyż nie zawarł w niej nawet twierdzenia, że nastąpiła zapłata zasądzonej na rzecz powoda kwoty, lecz jedynie powołał się na powstanie takiego zobowiązania po swojej stronie i przedłożył odpis zajęcia wierzytelności. Te dowody wskazują na podjęcie przez powoda kroków w celu uzyskania świadczenia, ale nie uwiarygodniają, że egzekucja okazała się skuteczna. Ponadto koszty procesu, którymi strona została obciążona, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06; z 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, z 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, z 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, z 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, z dnia 27 marca 2015 r., I CNP 43/14).

Nie został także należycie wykonany obowiązek wynikający z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący stwierdził jedynie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, a w szczególności, że wyrok ten nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Takie wyjaśnienie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17), którego formuła wskazuje na konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionej argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze wszelkich innych środków prawnych przewidzianych w przepisach (w tym np. złożenie skargi o wznowienie postępowania czy powództwa przeciwegzekucyjnego) nie było i nie jest możliwe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006/6/112, czy z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140).

Z tych względów skarga wniesiona przez pozwanego nie spełnia konstrukcyjnych wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., co skutkuje koniecznością jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem, zawarty w piśmie złożonym jako odpowiedź na tę skargę podlegał oddaleniu. Pismo zostało złożone po upływie ustawowego terminu z art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. i nie stanowi w związku z tym odpowiedzi na skargę w rozumieniu tego przepisu. Nie uzasadnia też wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym skargą, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę, skoro nie ma takiego charakteru (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999/4/79).

kc